

Farní zpravodaj

2023 / 3

Římskokatolická farnost Děkanství Žamberk

Září

SVATÝ RŮŽENEC

Na svatý růženec myslívám vždycky,
že je tak tajemný jak život lidský.
Růženec radostný – léta jsou mládí,
vzpomínka na ně i zármutek sladí.
Růženec bolestný – Kristovy rány,
život je rozdává na všechny strany.
Růženec vítězný – vzkříšení Krista,
doufáme také, že nebe nám chystá.
U kříže začíná, u kříže končí
i naše žití se podivně točí,
jak při křtu nad děckem zní „věřím v Boha“,
tak prvá v růženci Credo je sloka.
Pak řetěz perliček přes prsty plyne
a ze rtů „Otče náš“, „Zdrávas“ se line.
Za každým desátkem Bohu zní k sluchu
„Sláva buď Otci, i Synu i Duchu“.
To v žití našem se osud tak střídá,
za štěstím přichází zármutek, bída.
Vítězství nemine nás po všem boji,
v radosti věčné se bolesti zhojí.
Na velké perly když pohlížím maně,
vidím v ni zvláštností modlitbu Páně.
To jsou dny životní, významné, blahé,
kdy nám Bůh udílí svátosti drahé.
Na svatém růženci perličky drobné
značí nám ostatní všední dny skromné.
Však i ty maličké modlitbu tají,
všechny dny člověka k spáse věst mají.
„Zdrávas buď Královno“ ke konci díme,
kéž tak až do stáří volati smíme.
Prosbou chcem ukončit smrtelný zápas:
Královno růžence, oroduj za nás!

OBSAH 69. ČÍSLA

<i>Svatý růženec.....</i>	1
<i>Oznámení o humanitární sbírce.....</i>	2
<i>Nechte děti přicházet ke mně.....</i>	2
<i>Poděkování z Písečné.....</i>	3
<i>Zprávičky od farního malíře.....</i>	4
<i>Vzpomínání s panem Jaroslavem Schröffelem – část třetí.....</i>	4
<i>Mezi člověkem a Bohem.....</i>	6
<i>Bůh mě čeká.....</i>	7
<i>Světlo světa.....</i>	7
<i>Bartolomějská pouť na Žampachu....</i>	8
<i>Za Narnii! Za Aslana!!!.....</i>	9
<i>Písnička o farním táboře.....</i>	14
<i>Pochod pro domácí hospic Setkání.....</i>	15
<i>Svatá země 2023.....</i>	16
<i>Putování po Orlických horách.....</i>	17
<i>Za papežem do Lisabonu.....</i>	18
<i>Tábor pro dospělé - expedice Roklinka.....</i>	25
<i>Letní akce ve Slatinské farnosti.....</i>	28
<i>Jména v Bibli.....</i>	30
<i>Zápis z Pastorační rady farnosti 11. 9. 2023.....</i>	30
<i>Správné odpovědi kvízu.....</i>	32

OZNÁMENÍ

Římskokatolická farnost Žamberk pořádá v **sobotu 21. října 2023 od 8 do 11 hod**
humanitární sbírku

za účelem poskytnutí materiální pomoci potřebným občanům po celé republice prostřednictvím Diakonie Broumov.

Co vše můžete darovat?

- Letní a zimní oblečení (dětské, dámské, pánské) – nepoškozené s fungujícími zipy.
- Lůžkoviny, prostěradla, ručníky, utěrky, záclony – čisté i mírně poškozené.
- Látky (minimálně 1 m², prosíme, nedávejte nám odřezky a zbytky látek).
- Domácí potřeby – nádobí bílé i černé, skleničky – zabalené v krabici.
- Vatované a péřové přikrývky, polštáře a deky, peří.
- Obuv – nepoškozená a v párech (svázaných gumičkou).
- Kabelky, batohy, drobné předměty z domácnosti.
- Hračky – nepoškozené a kompletní, také plyšové.
- Menší elektrospotřebiče – mohou být i nefunkční.
- Knihy.

Věci, které vzít nemůžeme?

- Ledničky, televize, počítače a jinou elektrotechniku.
- Matrace, koberce a nábytek.
- Znečištěný a vlhký textil.

Vše čisté a použitelné noste prosím do **KAPLE Panny Marie Bolestné** (za kostelem).
Děkujeme za ochotu pomáhat potřebným.

NECHTE DĚTI A NEBRAŇTE JIM PŘIJÍT KE MNĚ, NEBOŤ TAKOVÝM PATŘÍ NEBESKÉ KRÁLOVSTVÍ

(Mt 19,14)

Milí rodiče, prarodiče, přátelé,

možná jste si toho už taky všimli, ale většina našich ministrantů nám přerostla přes hlavu. Ne, nejsou nezvladatelní. Prostě vyrostli, za chvíli odejdou na studia a u oltáře bude najednou poněkud prázdněji. To je přirozený běh událostí a není na tom nic špatného. Vlastně špatně by bylo, kdyby je nenahradili noví ministranti a ministrantky. Proto jsem se rozhodl pozvat Vaše děti a třeba i Vás k oltáři.

Ptáte se proč? Samozřejmě je potřeba, aby při mších svatých někdo knězi pomáhal, ale za sebe si myslím, že každý kněz dokáže mši svatou odsloužit i bez asistence.

Ze zkušenosti ale vím, že mnohem důležitější je to pro děti. Sám jsem začal ministrovat už v předškolním věku a svoje děti jsem brával k oltáři přibližně od tří let. Je jasné, že takové dítě může ministrovat jen s tatínkem nebo s někým „velkým“ z rodiny. Ale nejpозději od první třídy už to zvládne každý kluk i holka i bez přítomnosti rodinného příslušníka. Chce to jen dítě dobře namotivovat, ale možná je ještě důležitější dobře namotivovat jeho rodiče. Proto Vás dnes oslovuji.

Považuji za důležité od malička brát děti do kostela. Nevadí mi, když jsou někdy víc slyšet nebo vidět. Mám radost, že tam jsou. Jenže si můžeme položit otázku, jak to asi Vaše ratolest prožívá. Slyší slova, kterým nerozumí, dívá se někomu velkému na záda a čas se mu určitě vleče.

Dítě, které ministruje, nemá před sebou řadu dospělých, přes které nevidí. Může si zkusit nové věci. Nesedí celou dobu, ale přece jen občas může sem a tam přejít, zkrátka je to rozhodně zábavnější a rychleji to uteče. Když je takových dětí víc, vytvoří se i kamarádké vztahy a to jim v dospívání pomůže překonat lenost a přijít na mši svatou, i když se nechce. Budou tam kámoši. Ty maličké může motivovat i malá sladká odměna v podobě bonbónu, který po mši svaté rozdáváme. Přitom se naučí i spoustu věcí v kostele pojmenovat.

Kdo z Vás si pamatuje, co je lavabo, korporál, ciborium nebo cingulum? Ti co sami ministrovali, možná ano.

Přátelé, podpořte své děti a přiveďte je k oltáři. Kluky i holky. Školáci už to zvládnou sami a s těmi menšími může přijít tatínek nebo starší bratr, bratranec, strýček... Uvidíte, že děti budou spokojenější a jednou v období odmítání všeho rodičovského, ta „nemoc“ se jmenuje puberta, pomůže ministrantské společenství překonat i nechuť ke kostelu, církvi...

Co pro to musíte udělat? Vlastně jen přijít včas do kostela a namotivovat své děti. To ostatní už zvládneme my, ministranti. Rád si malého ministrantíka nebo ministrantku vezmu pro začátek na starost, aby se necítil bezradný, ale věřte, že období bezradnosti nebude trvat dlouho. Podpořte i ty větší. Věřím, že nebudete litovat. Přeji požehnaný čas a těším se na nové ministrantské přírůstky.

PS: Když se propásne ten správný čas, už je těžké děti k oltáři poslat, protože se stydí.

brácha Tom J.

PODĚKOVÁNÍ Z PÍSEČNÉ

Na letošní slavnost Vzkříšení Krista jsme v Písečné dostali krásný dárek. Je jím obnovená socha Vzkříšeného Krista. Léta se schovávalo (až přímo povalovalo) torzo v šuplíku nad sakristií. Potom ji P. Wiesław vzal se slovy: „S tím se pokusím něco udělat.“ Možná to nebylo takto doslova. A se sochou odjel. A ejhle, o letošních Velikonocích se opravená socha vrátila v plné kráse.

Moc děkujeme p. Královi a P. Wieslawovi. Jen oni ví, kolik práce celá renovace obnášela. Druhé velké poděkování náleží Máše Hanzelkové a truhláři Michalu Papáčkovi. Díky jejich iniciativě a práci už nebude padat nepořádek za větrných dnů dolů ze zvonice až pod schodiště vedoucí na kůr. Zabrání tomu krásné masivní dveře. Mášo a Michale, díky!

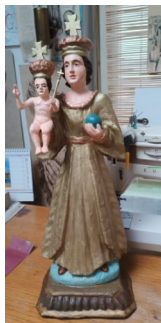
A teď do třetice....Několik let se schovával a pomalu rostl zákrsek břízy na levé straně nad vchodem do kostela za pískovcovou ozdobou. Dnes tam již není, proto moc děkujeme odvážným horolezcům Lipenským, kteří nás této nežádoucí ozdoby zbavili.

Hanka Ryšavá

ZPRÁVIČKY OD FARNÍHO MALÍŘE

Poslední práce pro umístění na Žampachu. Povedlo se mi splnit přání paní Halbrštátové a její dcery Máši Hanzelkové. Tím byla malba na plechu. Radost jsem mohl udělat i naší milé a šikovné kostelnici a floristce Míše opravou sošky Královny, Matky Boží, s žehnajícím Ježíškem, Králem Všemohíra.

Miloslav Král

VZPOMÍNÁNÍ S PANEM JAROSLAVEM SCHRÖFFELEM – ČÁST TŘETÍ

Přinášíme vám třetí díl vzpomínek p. Jaroslava Schröffela:

Tři roky na Zemědělské technické škole v Chrudimi utekly jako voda a já jsem díky mému přání pedagogického povolání dostal umístěnku učitele na Základní zemědělskou školu v České Lípě, kde jsem učil 40 šestnáctiletých děvčat, aniž bych býval moji budoucnost řešil s rodiči. Otec proto rázně zasáhl a prohlásil: „Kluku hloupý, ta holka (moje první velká láska Marie) se na tebe vykašle a nebudeš mít ani ji, ani vysokou školu. Zaříd' si uvolnění z České Lípy a přihlas se na Vysokou školu zemědělskou v Brně, kde je všechno zařízeno a dodatečně tě přijmou.“ Pracovali tam nějací známí, kteří u nás na hospodářství často pobývali během válečných let. To uvolnění vůbec nebylo jednoduchou záležitostí, navíc bylo kombinované i se zrušením povolávacího rozkazu na základní vojenskou službu. Ta bývala na VŠZ nahrazena jiným způsobem, jeden den v týdnu studenti měli takzvanou vojnu. Byli převlečeni v maskáčích a cvičeni jako budoucí důstojníci, specializace dělostřelba.

Všechno se podařilo, úřední šiml byl na několika místech překonán, psal se však již listopad, kdy jsem poprvé stoupal po schodišti k aule Zootechnické fakulty, kde právě končily přednášky anatomie kostry hospodářských zvířat i v latinském provedení ...

Jak to dnes zpětně vidím, následujících pět roků v Brně bylo nejkrásnějším obdobím mého života. Vydělal jsem si také trochu peněz, protože při průměru známek "jedna celá" v průběhu semestru bylo prospěchové stipendium v semestru následujícím 500 Kčs měsíčně.

Přiblížil se konec studia, a takzvaná rozmísťovací komise rozhodla o mém umístění do ústavu Československé akademie zemědělských věd v Liběchově u Mělníka, a to s odůvodněním, že moje případné pedagogické působení by nebylo slučitelné s mým náboženským založením. TEČKA! Můj život se obrátil jiným směrem ...

V Liběchově jsem se stal členem party mladých lidí, jejichž úkolem bylo připravit testování krevních skupin skotu, aby mohla být zajištěna identifikace zvířat místo jejich tetování do uší. Tehdy byla i u nás zaváděna inseminace krav. Metoda byla během válečných let vyvinuta v USA a v poválečných letech pak přenesena do Evropy. V Dánsku byl uspořádán seminář, na kterém se zástupci předních chovatelských zemí naučili potřebné metodiky. Z ČSR to byl právě vedoucí ústavu Dr. Matoušek. Následně byla mezi Akademií zemědělských věd a vedením Státních plemenářských podniků uzavřena dohoda, že po ukončení této etapy metodu převezme a v praxi uplatní chovatelská organizace Státní plemenářské podniky. Ta zároveň začala pro tyto účely budovat nové centrum v Hradištku pod Medníkem. Já jsem se stal pracovníkem akademie a zároveň jsem jako výzkumný pracovník měl identifikovat nové genetické systémy bílkovin, především v krevním séru, jejichž genetické znaky by doplnily škálu krevních skupin. Pro mě to byl zároveň úkol v rámci studia aspirantury pro získání titulu "Kandidát zemědělských věd". Práce se ve všech směrech dařila, aspiranturu jsem úspěšně ukončil a titul obhájil. Oslava to byla veliká, dokonce následující den ráno jsme pod okny zasedačky sundávali na jabloních uvízlé židle.

Doba to však byla složitá, Mendelovy zákony dědičnosti byly nazývány pavědou a všude ještě dozníval sovětský "lysenkismus". A my do toho s dědičností krevních skupin! Vzpomínám na jeden seminář, kdy mě Dr. Matoušek vyzval: „Jardo, tak ukaž, jak to je.“ Kreslil jsem a vysvětloval, žádné argumenty proti se však neozvaly. Pro mě to bylo první veřejné vystoupení.

Blížilo se i dokončení hlavního úkolu. Došlo však k obrovské tragédii, vedoucí skupiny Ing. Jaroslav Čuta o jedné neděli uváděl do provozu nově dodanou centrifugu, chybně ji zapojil na elektrickou síť a spustil. Přepětím motoru z 220 na 380 V byl porušen limit 3.000 otáček za minutu, rotor s bubnem v důsledku nadměrné odstředivé síly vybuchl, celou centrifugou prudce otočil (byla velikostí cca obyčejného úřednického

stolu) a Ing. Čutu připravil o život. Já jsem potom získal nabídku přejít k plemenářské službě, vedení pracovní skupiny převzít a hotový její úkol uvést do praxe.

Stalo se. Přestěhovali jsme se do nového Plemenářského vývojového ústavu v Hradištku. Naše rodina (moje žena Iva a děti - dcera Iva a syn Jaroslav) tam získala nový byt a my jsme spustili zcela novou činnost v zemědělství. Protože i já jsem ze zemědělství pocházel, brzy jsme získali potřebnou autoritu a vedení plemenářské organizace uspokojení, že všechno funguje. Mne však stopy prožité tragédie tíží a z myslí nikdy nevymizí.

Naše činnost v Liběchově a později i v Hradištku získala uznání i v zahraničí. Byla u nás založena i Mezinárodní společnost pro genetiku zvířat, která mj. každý druhý rok organizovala mezinárodní srovnávací testy, aby bylo zaručeno, že výsledky budou ve zúčastněných státech stejné a všude použitelné, což např. vyžaduje i mezinárodní obchod. V čele této organizace stál zvolený sedmičlenný výbor, jehož členem jsem později byl pro dvě čtyřletá funkční období. V roce 1969 jsem také získal nabídku ročního studijního pobytu na Univerzitě v německém městě Göttingen. Prof. O.W. Thiele tam zkoumal chemickou podstatu některých krevních skupin skotu, a já jsem při tom prováděl všechny sérologické testy. Aniž by tomu bylo na překážku moje náboženské založení, vedl jsem po dva semestry studenty medicíny ve cvičeních z fyziologické chemie. Jako členu katolické církve mi však z platu každý měsíc strhávali církevní daň.

Po 14 měsících jsem se vrátil domů a Laboratoř imunogenetiky vedl až do období náhrady krevních skupin využitím techniky DNA. Všechny tři naše děti vystudovaly nějakou vysokou školu a našly svoje uplatnění, zatímco já s mojí ženou Ivou jsme koncem minulého století přesídlili do zděděného starého domu po mých rodičích v Žamberku, který jsme opravili. Díky začlenění do zdejší farnosti jsme rychle získali nový domov. Během uplynulých 50 let jsme logicky většinu tehdejších známých a přátel ztratili. Moje žena Iva mě po více než 50 letech společného života navždy opustila a v mé profesní činnosti dosud pokračuje moje snacha Daniela.

Jaroslav Schröffel

MEZI ČLOVĚKEM A BOHEM

Abys byl krásný, zastav se:
jednu minutu před zrcadlem,
pět minut před svou duší,
patnáct minut před svým Bohem...

Michel Quoist-Mezi člověkem a Bohem, zaslal František Mazura

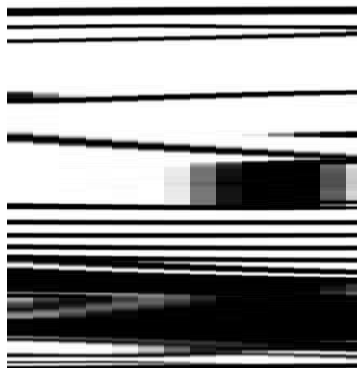
BŮH MĚ ČEKÁ

Zde jsme, Pane, před tebou, u konce s dechem, malomyslní, přetížení, zavalení úkoly. Jsme věčně rozpolceni mezi nesmírností svých přání a omezeností svých prostředků, usmýkaní, utahání, vysílení, vyčerpání. Zde je trápení naší neuspokojenosti, strach, že se mylíme ve volbě našich činností, obavy, že neděláme dost, kříž našeho omezení. Dej, ať pokojně a prostě děláme, co dělat máme, ať nechceme dělat příliš mnoho a nechceme dělat všechno. Ať jsme pokorní ve svém hledání a ve své vůli sloužit. Pomáhej nám především, abychom tě znovu našli uprostřed svých činností, protože všechno naše působení sjednocuješ ty, Pane, jediná Lásko ve všech našich láskách, ve všem našem úsilí. Ty, který jsi pramen, Ty, k němuž všechno směřuje. Pane, stojíme zde před Tebou, abychom se usebrali a plně se mohli rozdávat.

Michel Quoist-Bůh mě čeká, zaslal František Mazura

SVĚTLO SVĚTA

Zahanbuješ nás tímto slovem!
 Uvádíš nás do rozpaků.
 Ty jsi přece světlo světa – ne my!
 Čím jsou tedy tví učedníci, tvá církev?
 Čím jsme byli v dějinách?
 Byli jsme skutečně světlem,
 ve kterém se stával svět jasnějším a vřelejším?
 My – světlo světa?
 To mohla být pravda,
 když jsi to říkal svým učedníkům.
 Ale dnes? Může to platit i o nás?
 A přece – co se děje, když mlčíme?
 Nebude pak volat kamení?
 Ano, snad dlažební kostky,
 které proti nim házejí,
 protože jsme jim zpronevěřili tvé světlo!
 Pomož nám, ať nestojíme v cestě tvému světlu,
 pomoz nám, ať se staneme malými,
 abys ty se mohl stát velkým!

Jan Merell-Setkání s Ježíšem, zaslal František Mazura

BARTOLOMĚJSKÁ POUŤ NA ŽAMPACHU

27. srpna se opět konala pouť ke cti sv. Bartoloměje na Žampachu.

Letos se tato slavnost začala žehnáním krojů spolku Pancíř u zvoničky před obecním úřadem. Po slovech místostarosty p. Schleisse a tvůrců nových krojů se spolek Pancíř představil tanečním vystoupením. Poté P. Kalembe ještě před vlastním požehnáním krojů popřál hodně sil a nápadů všem, kteří se veřejně angažují v práci pro obec a starají se o obnovu zapomenutých tradic.

Vytvořený průvod se za zpěvu písně „Čechy krásné, Čechy mé...“ odebral ke křížku „Ve stodolách“. Kronikář p. Hájek nás seznámil s jeho historií. Požehnáním sakrální stavby byl také zdůrazněn duchovní význam těchto památek i pouti samotné pro nás všechny.

Při mši svaté, vedené P. Wiesławem, nás hudebně doprovázela část skupiny Bonobo.

Promluva nás podpořila ve snaze nenechat se odradit od práce a pomoci pro společnost, i když se ve všech společenstvích, spolcích a sdruženích často angažují titíž lidé a druzí se jen někdy připojí do akce nebo ji zkritizují. Je to k zamyšlení pro nás všechny. Po posile duchovní se většina z nás přesunula ke kiosku u hřiště k posile hmotné, tedy k výbornému obědu.

Děkujeme P. Wiesławovi, Obecnímu úřadu Žampach - Hlavná, SDH, spolku Pancíř a dalším za přípravu a nový způsob prožití poutní slavnosti. Těšíme se opět za rok nebo i dříve.

Hanka Ryšavá

ZA NARNII! ZA ASLANA!!!

Letošní farní tábor, který se uskutečnil 20.–27. srpna, lámal hned několik rekordů. Ve Svratouchu v CHKO Žďárské Vrchy (nedaleko Hlinska) jsme měli pronajaté historicky největší tábořiště s asi 50 podsadovými stany. Kapacitu 100 osob jsme sice ani zdaleka nenaplnili, i tak se ale letošního tábora účastnil rekordní počet dětí (alespoň v kontextu posledního desetiletí). Mezi 43 dětmi přitom bylo hned 19 nováčků, čili dětí, které s námi jely letos poprvé. Své zastoupení přitom měl prakticky každý kout České republiky (včetně Zlína, Olomouce, Prahy, okresů Znojmo i Náchod). Jen „čistokrevných“ Žamberáků bylo spíše poskrovnu. Rekordní byl i počet organizátorů, kteří se podíleli na vaření. Vedle čtyř stabilních kuchařů „na plný úvazek“ se v kuchyni vystříдалo ještě šest vedoucích.

Téma celotáborovky *Letopisy Narnie* asi není třeba dlouze představovat. Celý tábor se nesl v duchu osvobození Narnie od moci Bílé čarodějnice. Velkým oříškem pro nás vedoucí bylo ztvárnění lva Aslana – nakonec zvítězil nápad se stínohrou a lví maskou. V průběhu týdne se děti také setkali s rodinkou mluvících bobrů, mluvícím pavoukem (akromantule), lesními bytostmi a několika dalšími obyvateli Narnie. Postup celotáborovky byl symbolicky znázorněn na velké mapě, na které se postupně v průběhu týdne sejmutím ledových ker odkrývala krajina a cesta mezi tábořištěm a sídlem Bílé čarodějnice. Celý týden vyvrcholil nočním bojem s Bílou čarodějnici a desítkou jejích nohsledů. Tím skončila věčná zima bez Vánoc a další den se tak celý nesl ve znamení

oslav. Ráno děti probudily koledy, dopoledne si ozdobily stromeček a odpoledne si rozbalily dárky, které pod ním našly. Pak si mohly na jarmarku od trhovců koupit nějaké dobroty nebo hračky za stříbrné valounky, které sbíraly v průběhu týdne, a za peníze ukořistěné Pirátům, a také se zúčastnily soutěžního kvízu o ceny. Na úvod mše sv. v podvečer zaznělo „Hej mistře!“ a nechyběla ani sněhová nadílka v podobě hasičské pěny, o kterou se postaral SDH Svatka.

Silným zážitkem byla také mše svatá uprostřed týdne, která proběhla na velmi netradičním místě. Jelikož jsme se zrovna vydali na celodenní výlet a našim cílem bylo skalní městečko Zkamenělý zámek kousek od loveckého záměčku Karlštejn, proběhla mše doslova mezi skalami a jako oltář posloužil kamenný stůl, který jako by celé věky na tomto místě čekal na to, až bude k tomuto účelu použit. (Byl na vyvýšeném prostranství, což pěkně dokreslovalo celý koncept „lesní kaple“.) Mši sv. sloužil o. Olda Kučera, který to sem za námi neměl z Havlíčkova Brodu vlastně zas tak daleko.

Počasí nám po celý týden přálo – tábořiště uprostřed lesní mýtkiny ve výšce 665 m n. m. nás docela chránilo před vedry, a navíc jsme měli možnost se jít zchladit do rybníku Chochol pár desítek metrů od tábořiště. I déšť se nám celý týden vyhýbal a počkal si až na poslední večer a závěrečnou noc, kdy jsme prožili takovou menší neplánovanou bojovku – nejprve jsme museli přerušit letní kino v pártý stanu kvůli výpadku proudu a utěšit děti, které se bály bouřky, a pak začít řešit přemístění spacáků a karimatek ze stanů do dvoupatrového srubu, kam jsme se rozhodli na noc uložit všechny děti, aby spaly pěkně v suchu a v teple a nebály se bubnování silného přívalového deště do stanové celt. Většina vedoucích však zůstala normálně spát ve stanech, abychom otestovali, jak tyto rozmazy počasí přečkají, a mohli tak s klidem v duši vyhlížet příští léto, kdy se plánujeme s farním táborem do této krásné přírody na Vysočině vrátit.

Celý týden jsme si moc užili, jak můžete posoudit i sami ve fotogalerii na webu farnosti (<https://www.dekanstvizambersk.cz/foto/nggallery/2018/farni-tabor-2023>) nebo po zhlédnutí dvou sestřihových videí dostupných na YouTube (fotosestřih: https://youtu.be/w4z9_hY_3OI ; videosestřih: <https://youtu.be/b44eV5GDIR0>).

Závěrem přikládám ještě naši letošní hymnu *Narnie nás volá* na melodii písně Chvalte služebníci (z modré Hosany).

Emi

G

D

Emi

R: Otvírejte brány, Narnie nás volá, Aslan král náš, ať zazní sláva.

Emi

G

D

Emi

1. /: Zem kouzelná láká k svým branám, Narnie nás volá s láskou svou. :/
2. /: *Tam, šumí les, víly putují, Aslan vzkaz má pro nás pro všechny.* :/
3. /: K nám přidá se každé stvoření, a s Aslanem v srdci zpívají. :/
4. /: *Cíl vítězství je a naděje, Aslan s námi kráčí do boje.* :/
5. /: Bok po boku jdeme a voláme: Za Narnii, za Aslana!! :/
6. /: *Lví síla nás už neopustí, náruč Aslana všechny objímá.* :/
7. /: Ať žije dál v klidu Narnie, Aslan nás chrání, ve jménu svém. :/

Lukáš Sourada

PÍSENIČKA O FARNÍM TÁBOŘE

... melodie písně Tři citrónky

<p>1. Náš příběh začal v neděli
Když děti na tábor přijely
Všichni se tu seznámili
Aby si to užili
Ref.: Ryba roba ryba roba ryba roba
čuču (3x) Aby si to užili</p> <p>2. Když přijel Valentýn za námi
Nováčci pasování přežili
U táboráku jsme zpívali
Do rána jsme se všichni vyspali
Ref.: Ryba roba...</p> <p>3. Prokousali jsme se k prstenům
Otevřeli jsme se novým světům
Do Narnie jsme se těšili
Abychom zlou čarodějkou porazili
Ref.: Ryba roba...</p> <p>4. Nováčci prsteny použili
Přes bránu k Bobrům dorazili
Bobří kaši se nasýtili
A hráz jim za to postavili
Ref.: Ryba roba...</p> <p>5. V úterý byl oběd výtečný
Polévka FRANKTFURSKÁ nejen pro
slečny
Pak byla ČÍNA masitá
Všichni se najedli dosyta
Ref.: Ryba roba...</p> <p>6. Ráno jsme zprávy získávali
Abychom Aslanovi naslouchali
A díky nim jsme se dozvěděli
Důležité věci a na výlet jsme vyrazili
Ref.: Ryba roba...</p> | <p>7. Odpoledne jsme čarodějkou viděli
A potom jsme proti ní bojovali,
Její nohsledi postupně odpadali,
my se potom radovali
Ref.: Ryba roba...</p> <p>8. Hráli jsme v lese piráty
Kteří šlapali nám na paty
Když jsme byli u Karlštejna
Čekala na nás sekaná
Ref.: Ryba roba...</p> <p>9. Na mši jsme se do skal vydali
A potom si svačiny dali
Do obchodu jsme zavítali
A všechny penízky tam utratili
Ref.: Ryba roba...</p> <p>10. Ve čtvrtek jsme artefakty hledali,
Abychom s nimi čarodějkou porazili
K obědu jsme měli špagety
Byly lepší než ty od tety
Ref.: Ryba roba...</p> <p>11. Odpo bylo koupání v Chocholu
A potom jsme dostali SVAČINU!!!
Přesnídávku, loupák a do toho kornout
Už jen tři noci, čas začal plout
Ref.: Ryba roba...</p> <p>12. Abychom osvobodili Valentýna
Úkoly jsme plnili u pavouka
Magickou Formulí jsme vyslovili
A tím jsme Valentýna zachránili
Ref.: Ryba roba...</p> |
|--|--|

13. Nohsledi nás v noci probudili
ZA NARNII jsme bojovali!
Čarodějku jsme udobřili
ZA ASLANA jsme bojovali!
Ref.: Ryba roba...

14. V sobotu jsme oslavili Vánoce
Po dlouhé době v tomto roce
Dlouho tady Vánoce nebyly
Kouzla čarodějky je totiž ničily
Ref.: Ryba roba...

15. Moc jsme si to tu užili
Mnoho krásných zážitků jsme prožili
Moc se nám to tu líbilo
Zkrátka se nám to vyvedlo
Ref.: Ryba roba...

16. V neděli tábor skončil nám
Aslan, Aslan byl v Narnii náš pán
Děti pomohly s úklidem
S plnem zážitků domů pojedem
Ref.: Ryba roba...

Barča Lehká a Karolínka Jägerová

POCHOD PRO DOMÁCÍ HOSPIC SETKÁNÍ

Domácí hospic Setkání jsem měla v povědomí, protože jeho služby využila i rodina mého souseda, když léčba vážné nemoci jeho tatínka nebyla úspěšná a on se rozhodl dožít v domácím prostředí své milované rodiny. Zním osobně i paní ředitelku Andreu Kolaříkovou, se kterou nás osud svedl dohromady už před dvaceti lety a potkávaly jsme se i na mši svaté v Javornici, takže jsme o sobě věděly, takže když se mi ozvala Maruška Souradová, jestli bychom šly pochod pro hospic, tak jsem bez váhání pozvání přijala. Byla to spíše příjemná 7 km procházka s velmi milými lidmi.

Sešli jsme se na Panském Poli a odtud jsme vyšli směrem ke kostelu Vrchní Orlice v Bartošovicích – toto místo je hospici velmi blízké. Lípa „Setkání“, kterou u kostela v roce 2019 zasadili za hospic, potřebovala údržbu. Počasí vyšlo navzdory předpovědi skvěle, provázelo nás sluníčko, a tak jsme si mohli užít krásné výhledy z kopce Hadince.

Společné slavení mše svaté nás posílilo duchovně a následné opékání buřtů zase tělesně a pivečko pro neřidiče bylo pěknou lahodnou tečkou za celým krásným odpolednem.

Na tuto již 6. pout' za hospic budu ráda vzpomínat, poznala jsem zde zajímavé lidi. Pana Petra Zámečníka, který pracuje pro Sdružení Neratov, stará se i o kostel na Vrchní Orlici. Pořádá na jeho záchranu koncerty a výstavy, např. v červenci *Mezi horami-Genius loci* a koncem září *Světýlka*, na které jste všichni srdečně zváni.

5. 7. 2023 tam skvěle hrála a zpívala Eva Hencychová, 7.7. se konal recitál básní Hanky Tylové, které autorka recitovala za hudebního doprovodu kytary Jindry Černohorského, a 8. 7. vystoupila *Hudba Svitavy*.

Příští rok se budu opět těšit na milé setkání a pokud by se chtěl někdo přidat, tak budu určitě ráda.

Jitka Macháčková

SVATÁ ZEMĚ 2023

V září jsme putovali po Izraeli, a tak bychom se s vámi chtěli podělit o zážitky z cesty. Mnozí už Svatou zemi navštívili a vědí, že je to jiný svět. Neklidná, ale krásná země, sucho a teplo. My jsme cestovali s cestovkou Awer Travel, doprovázel nás skvělý průvodce – kněz a byla to doslova pout' po stopách Ježíše, Marie a jejich učedníků. Netušili jsme, že je vše tak dopodrobna zmapováno, na každém místě, kde se něco stalo, dnes stojí nejméně jedna bazilika, kostel, jeskyně, zahrada.

Prohlédli jsme si Jeruzalém, vystáli frontu v Bazilice Božího hrobu, šli jsme křížovou cestu až na Kalvárii. Mohli jsme se pomodlit u Zdi nářků, viděli jsme nejstarší chrám Božího narození, V Betánii hrob Lazara, v řece Jordán jsme obnovili křest, v Káni Galilejské, kde byl Ježíš na svatbě, zase manželské sliby. Putovali jsme také do Nazareta, kde je nádherná Bazilika Zvěstování a kostel svatého Josefa, koupali jsme se v Mrtvém moři. Pro Zajímavost tam bylo 44°C a moře teplejší než ve vaně v koupelně. V místě, kde Ježíš učil apoštoly modlit se, v chrámu Pater Noster, jsme na zdích hledali český Otčenáš (je zde ve 100 jazycích).

U Genezaretského jezera jsme si prohlédli dům Petra, horu Pokušení, horu Blahoslavenství, těch míst byla spousta. Každý den jsme měli mši svatou na nejrůznějších místech, hodně míst tam spravují Františkáni a poskytují poutníkům servis ke mši. Mše byly i pod širým nebem na krásných místech s bohatou historií.

Co mě ale překvapilo v negativním smyslu? Ozbrojení vojáci snad všude, kontroly na silnicích, samé hradby a ploty, napětí mezi Židy a Muslimy. Pozitivních zážitků byla spousta, například milé přijetí v klášteře svatého Charbela, Judská poušť, Petrova ryba u Genezaretského jezera, vánoční mše na místě narození. A pro zajímavost, Jeruzalém byl vyzdoben jako u nás v adventě, neboť 26. září u nich začíná nový rok 5784 od Adama a začne rok 1444 od Mohameda.

Osm dní putování uteklo jako voda, domů jsme si přivezli spoustu zážitků a nový pohled na zemi, o které se mluví v Písmu svatém. Určitě stojí za vidění.

Lída Kladivová

PUTOVÁNÍ PO ORLICKÝCH HORÁCH

Letošní léto jsem byla s manželem na kole několikrát v Orlických horách. 5. července jsme si vyšlápli z nádraží v Rokytnici v Orlických horách až na Kunštátskou kapli. Po mši svaté jsem vyzvedla manžela na Pěticestí, kde na mě rád počkal se Zdobnickými ženami a stihl ochutnat točené pivo z Poličky. Pak jsme sjeli na Panské pole a přes Rokytnici, Pěčin - Kouta k Jarešovu mlýnu a údolím řeky Zdobnice jsme přijeli domů do Slatiny.

Krásný výlet jsme jeli 27. července s mou sestrou Hankou a jejími syny (7 a 10 let). Nechali jsme se vyvést cyklobusem až na Šerlich – k této turistické chatě jsem se už dlouho chtěla podívat, a tak se mi splnil sen. Abych kluky motivovala, tak jsem jim koupila hořické trubičky s pozdravem od Rampušáka a soutěžili, kdo bude první na Velké Deštné, kam jsme si namířili na rozhlednu. Mraky vítr rozfoukal, a tak byly skvělé výhledy. Pak jsme sjeli nad Zdobnici do Kačenčina šenku, kde jsou v potoce připravené pro poutníky a cyklisty chlazené nápoje,

a to byl pro kluky zážitek. Zapsali jsme se do knihy hostů a pokračovali na Pěticestí a potom směrem přes Mezivřší na Haničku. Kluci si chtěli prohlédnout každý bunkr, kterých je po cestě opravdu hodně, a to se nedalo, tak snad příště... S trochou reptání to ujeli, v Rokytnici v restauraci Orličan jsme si dali pozdní oběd a stejnou cestou jsme jeli domů. Ujeli jsme celkem 40 kilometrů a měli jsme z našeho výletu skvělý pocit.

V sobotu 12. srpna jsem se domluvila s kamarádkou Pétou, že se společně přidáme k procesí 12. ročníku Neratovské pouti. Ráno v 7.30 hod. byl sraz před kostelem Všech svatých na náměstí v Rokytnici v Orlických horách. Přijeli poutníci z Neratova, P. Josef

Suchár i P. Jakub Brabenec všechny účastníky přivítali a v kostele jsme se pomodlili Loretánské litanie k svátku Nanebevzetí Panny Marie. S praporem modré barvy, na němž je výšivka Panny Marie Nanebevzaté s nápisem Neratov – Bärnwald, jsme dostali požehnání a mohli vyrazit. Sešli jsme pod faru a malebným údolím kolem starších domků jsme přišli k Šenkýřovu kříži a p. Hudousek nám vyprávěl historii tohoto památného místa. Když jsme vyšli nad Rokytnici k bývalé vodárně, pomodlili jsme se desátek Růžence a dozvěděli jsme se, že vodárna ve své době vystačila zásobovat celé město vodou. Dále jsme po ní cestou pokračovali až na Panské pole, kde se k nám přidal koňský povoz s pitnou vodou a pokračovali jsme přes kopec Hadinec královskou cestou na Vysoký kořen až do Neratova, kde byla v poledne společná modlitba Anděl Páně. Já a kamarádka jsme se přidali k panu Hudouskovi a společně jsme šli vrchní cestou ještě zkontrolovat Mariánský sloup. Pan Hudousek jednal s Lesy ČR o jeho přemístění z lesa, kde už dávno zanikla osada chalup a vysoké smrky by mohly sloup poškodit. Sloup byl naštěstí v pořádku. Tak jsme se vrátili na cestu a pokračovali jsme směrem k Neratovu ze západní strany. Když jsme vyšli z lesa, byla v dále vidět rozhledna na Králickém Sněžníku. Cestou jsme scházeli do údolí, kde se o bývalé sudetské usedlosti starají chalupáři a v některých se i dnes ještě trvale bydlí. Když jsme dorazili do Neratova, tak jsme se společně s poutníky zúčastnili poutní mše svaté. Krásnou pouť jsme završili dobrou kávou a pouťovým koláčem od Pferdy. V okolí kostela dál pokračoval program pro rodiny s dětmi a večer byl ještě krásný koncert.

Už teď se těším na další ročník a vím, že bych šla ze srdce ráda. Orlické hory jsou krásné a je stále co objevovat, a když s vámi jdou milí lidé a spřízněné duše, je prožitek z krásného místa ještě silnější.

Jitka Macháčková

ZA PAPEŽEM DO LISABONU

... aneb Ohlédnutí za SDM 2023

Obrigado! Tak se portugalsky řekne děkuji a přesně s takovým pocitem naplňujícím mé nitro sedím 6. srpna večer v letištní hale v Lisabonu a čekám na svůj let do Vídně. Obrigado Pánu za vše, co nám umožnil zde prožít. Obrigado za celý týden plný zážitků. Obrigado za všechna úžasná setkání se zajímavými lidmi z celého světa, z různých kontinentů. Obrigado za to, že nás sem mohlo přijet tolik ze žamberecké farnosti a že jsme mohli ten požehnaný čas trávit společně. A v neposlední řadě pak obrigado za to, že se tu nikomu z nás nic nestalo, nikdo se neztratil v davu, nikdo nebyl umačkán, netrpěli jsme žízní a celý týden jsme zůstali zdraví. A především obrigado za nádhernou, hlubokou a velmi silnou vigílii s papežem Františkem a za všechna jeho poselství, myšlenky a promluvy, které si odnášíme domů.

„Maria se vydala na cestu a spěchala.“ Tento citát z Lukášova evangelia (Lk 1,39) byl mottem letošních Světových dnů mládeže (SDM) v Lisabonu (anglicky World Youth Days, WYD; portugalsky Jornada Mundial da Juventude, JMJ). Jednalo se již o 16. mezinárodní setkání mládeže, která jsou určena mladým křesťanům (věkové rozpětí 16-30 let) a mají původ v iniciativě papeže Jana Pavla II. v 80. letech minulého století a od té doby se konají zhruba jednou za tři roky. Lisabon tak doplnil řadu měst, která setkání hostila, počínaje Římem v roce 1986, následovaného městy Buenos Aires (1987), Santiago de Compostela (1989), Čenstochová (1991), Denver (1993), Manila (1995), Paříž (1997), znovu Řím (2000), Toronto (2002), Kolín nad Rýnem (2005), Sydney (2008), Madrid (2011), Rio de Janeiro (2013), Krakov (2016) a Panamá (2019). Příští setkání má potom proběhnout v jihokorejském Soulu (2027).

Letošního setkání ve dnech 1.–6. srpna se podle odhadů zúčastnilo kolem 1,5 milionu lidí. Z Česka se přitom do Lisabonu vydalo 9 biskupů, kolem stovky kněží a celkem 3177 mladých věřících, mezi nimi i relativně početná skupinka nás 11 poutníků ze žamberecké farnosti. Většina z nás do Lisabonu dorazila již pár dní před samotným začátkem SDM, ale v kompletním počtu jsme se sešli skutečně až v úterý 1.8. večer. Ubytování jsme byli v tělocvičně jedné základní školy, kde jsme dostávali rovněž snídaně, ostatní jídla pak byla zajištěna stravenkovým systémem (scanováním QR kódu na poutnické kartě) a mohli jsme si vždycky zajít do některého z tisícovky podniků ve městě, které byly do akce

zapojeny. Na výběr byla velmi různorodá strava, od tradičních portugalských restaurací přes Burger King až po benzínky a supermarkety.

Jelikož se první dny našeho pobytu zatím žádný oficiální program SDM nekonal, využili jsme je k poznávání krás velkoměsta, lisabonského pobřeží a pláží. Například úterní dopoledne jsme strávili u kláštera sv. Jeronýma, Belémské věže a památníku objevitelů, připomínajícím slavnou éru portugalských mořeplavců. Odpoledne pak bylo ve znamení koupání v Atlantském oceánu. Ochutnali jsme rovněž místní portugalskou specialitu – vynikající sladké pečivo Pastel de nata (dortíčky z listového těsta plněné žloutkovým krémem).

Večer jsme se pak přesunuli do parku Eduarda VII. v samotném srdci města na zahajovací mši sv. slouženou lisabonským kardinálem Manuelem. Poprvé jsme si tak pořádně užili davy poutníků nejen v samotném parku, ale i cestou přečpaným metrem, které na nejvytíženějších stanicích už ani nezastavovalo a zavezlo nás o pár stovek metrů dál, než jsme plánovali vystupovat. To jsme ještě netušili, že ve srovnání s programem v dalších dnech byla toto ještě poměrně komorní akce.

Ve středu dopoledne již byl pro české poutníky připravený program v Českém Národním centru ve farnosti Campo Grande v severní části města. Po katechezi otce biskupa Holuba prokládané hudbou následovala mše sv. celebrovaná o. biskupem Wasserbauerem. Odpoledne jsme se porozhlédli po centru města (vyhlídky, chrámy) a konečně pořádně nasáli portugalskou vlnu života. Na koncertě v rámci Youth festivalu jsme měli příležitost si povyměňovat nějaké předměty s lidmi z různých kontinentů – náramky, medailky, kartičky s pražským jezulátkem nebo žambereckým kostelem, misijní růženec apod. Potkali jsme mladé z Hondurasu, Kolumbie i Konga a v dalších dnech jsme do této sbírky doplnili ještě setkání s lidmi z Francie, Španělska, Slovinska, Brazílie, Filipín i malinkého afrického státu Guinea-Bissau.

Ve čtvrtek měl dopoledne katechezi o. biskup David a mši sv. sloužil „náš“ o. biskup Vokál. Hlavní událostí dne však bylo přivítání papeže Františka v parku Eduarda VII. Velkolepý příjezd papeže v podobě okružní jízdy v papamobilu byl doprovázen skandováním „*Esta es la juventud del Papa!*“ (lze přeložit jako „*Toto je papežova mládež.*“)

V pátek byla v rámci dopoledního programu v Českém centru nejprve katecheze o. biskupa Konzubla, poté adorace a modlitba smíření, a nakonec mše svatá celebrowaná o. biskupem Nuzíkem. Odpoledne jsme se pak spolu s ostatními poutníky sešli potřeťi a naposledy v parku Eduarda VII., abychom spolu s papežem Františkem prožili Křížovou cestu, která byla uvedena slovy: „Často se zdá, že v našem životě neexistuje žádná budoucnost. Nevidíme žádné světlo na konci tunelu. Bojíme se dívat dopředu. Tehdy potřebujeme slyšet Mariin hlas. Vypráví nám o koncích, které jsou začátky, o zdánlivé smrti stromu v zimě, když se právě chystá rozkvést na jaře. O hrobech, které jsou dveřmi ke vzkříšení.“ Měli jsme se zamyslet nad životními starostmi a odpovědět si na otázku: „Pláču někdy? Jsou v životě věci, které mě nutí plakat?“ Papež František pak vysvětloval: „Všichni jsme v životě plakali a stále pláčeme. A tam je Ježíš s námi. Pláče s námi, protože nás doprovází v temnotě, která nás vede k pláči. Dnes s ním půjdeme po cestě jeho utrpení, po cestě našich starostí, po cestě naší samoty.“ A tak jsme prožili Křížovou cestu jako cestu doprovázení Ježíše. Každé ze čtrnácti zastavení reflektovalo obavy

a problémy dnešního světa. Zamyšlení jednotlivých zastavení křížové cesty byla doprovázena hudebními a dramatickými vystoupeními či osobními svědectvími přítomných mladých lidí.

Hlavním bodem sobotního programu byla vigilie s papežem Františkem v parku Tejo poblíž mostu Vasca da Gama, který je se svými 12 kilometry překlenujícími záliv Tejo 2. nejdelším mostem v Evropě a 13. nejdelším na světě. Jelikož do parku Tejo nevede žádná linka metra a pro vstup do areálu byly vyhrazeny pouze určité trasy, byla prakticky celá sobota ve znamení putování na místo určení. Už

dopoledne bylo metro zacpané až k eskalátorům při vstupu do stanice, čekání na prázdnou soupravu se tak protáhlo na více než hodinu. Od vlakového nádraží Oriente jsme se pak pěšky vydali podél pobřeží na sever a cestou si ještě stihli vyzvednout potravinový balíček na víkend. Poslední kilometr trasy vedoucí po vyhrazené čtyřproudé dálnici k našemu určenému sektoru v parku Tejo jsme i přes šířku silnice postupovali velmi pomalu a občas jsme spíš jen stáli a čekali v davu. Slunce navíc tento den opravdu pálilo a teplota vzduchu dosahovala téměř 40 °C. Na tomto místě jsme si tak sáhli na úplné dno a získali lekci trpělivosti a tolerance. Ale i takové vykročení z komfortní zóny k celé akci patří.

Když jsme dorazili do sektoru C5 asi 1 km od hlavního pódia, který se měl stát na následujících skoro 24 hodin naším útočištěm, našli jsme si místo na spaní na prostranství mezi zaparkovanými kamiony blízko velkoplošné obrazovky.

Zažili jsme

Na samotnou vigilií se někteří z nás vydali na nedaleký most s výhledem na celý park. Během vigilie doprovázené i dronovou show přirovnal papež František životní cestu k fotbalu. „*Základem každého úspěchu je vytrvalost. Co se skrývá za gólem? Hodně tréninku. Co stojí za úspěchem? Hodně tréninku. Obtíže života jsou jako pády, které člověk může utrpět při výstupu na horu. Při takovém výstupu není důležité neupadnout, ale nezůstat na zemi – to je to, na čem záleží.*“

V neděli ráno nás kolem 7 hod vzbudila hudba, která začala hrát z reproduktorů po celém areálu, na pódium vběhl DJ, který se tak postaral o to, abychom všichni byli připraveni v pravý čas na příjezd papeže Františka do areálu a následnou závěrečnou mši, kterou koncelebrovalo 10000 kněží a 700 biskupů. Po ní jsme byli vysláni do světa šířit víru a lásku. Hlavní pilíře, na kterých máme toto šíření postavit, jsou tři: zářit, naslouchat a nebát se. Papež František vysvětluje: „*Žijeme ve velkých temnotách, které nás zaplavují v životě, a čelíme mnoha překážkám v životě. A abychom jim mohli čelit, potřebujeme světlo zmrtvýchvstalého Krista. Protože on je to světlo, které nehasne, které září v každé noci. Náš Bůh osvitil naši cestu. Zářící tvář máme tehdy, když přijímáme Ježíše a když se učíme milovat jako on, toto z nás dělá zářící lidi. Druhé sloveso je naslouchat. Poslouchej ho, poslouchej Ježíše, protože on ti říká, jaká je cesta, cesta Lásky. A do třetice – nebojte se! Nebojte se, mějte odvahu, myslíte na velké věci. Chtěl bych se každému z vás podívat do očí a říct: neboj se. Neboj se možných životních neúspěchů a přijmi úkoly, o jejichž výsledku možná nevíš. Neboj se lásky, milovat neznamená být dokonalý. Nezáříme, když vystavujeme dokonalý, uspořádaný a pěkně upravený obraz, i když se takto cítíme silní a úspěšní. Ne, jsme prosyceni světlem a záříme, když přijmeme*

Ježíše a naučíme se milovat jako on. Nic není zdarma, za vše se platí. V životě existuje pouze jedna věc, která je zadarmo. Ježíšova láska.“

Na celé setkání budeme dlouho vzpomínat a čerpat z něj. Celý týden byl nesmírně posilující, plný naděje a pozitivních emocí. Kéž nenecháme zhasnout plamen, který v těch dnech Pán zažehl v našich srdcích. Snažím se neustále mít na paměti slova papeže Františka: „*Pamatujte si ve svém srdci ty nejkrásnější chvíle, a když potom přijdou nevyhnutelně chvíle únavy a neútechy a možná také pokušení zastavit se na cestě nebo uzavřít se do sebe sama, oživte zkušenost a milost těchto dní. Každý z nás je vyzýván, aby se postavil velkým otázkám, které nemají zjednodušenou ani okamžitou odpověď, ale vybízí k cestě, překročení sebe sama. Poutník je ten, který kráčí k cíli, a má cíl.*“ Budme proto poutníky nejen v Lisabonu, ale i doma v našich farnostech...

Jaká byla celá akce pohledem nás Žamberáků se můžete také podívat ve videoreportáži na YouTube (<https://youtu.be/IIGDsTvgJ5I>) nebo ve fotogalerii na webu farnosti (<https://www.dekanstvizamberk.cz/foto/nggallery/2018/sdm-lisabon-2023>)

Refrén Oficiální mezinárodní verze hymny Há Pressa no Ar:

Todos vão ouvir a nossa voz,
Levantemos os braços, há pressa no ar.
Jesus vive e não nos deixa sós:
Não mais deixaremos de amar.

Refrén české verze hymny Důvěřuj:

Důvěřuj, zázraku přijde čas,
Ježíš srdce ti dává, tak pozvedni hlas,
chválu vzdej, na cestu vyjdi s Ním,
světlo naděje nést potřebným.

S vděčností v srdci Lukáš Sourada

TÁBOR PRO DOSPĚLÉ - EXPEDICE ROKLINKA

S nápadem uspořádat tábor pro dospělé přišel náš pan farář. Za mne to byl skvělý nápad, ale doma se návrhu, že bych jela s manželem Michalem, děti smály. Říkaly, že tátu určitě na tábor nedostanu, a světe div se, stal se zázrak a on jel a byl moc rád. Nejen, že poznal sportovně spřízněné duše, ale i nám dvěma to ve vztahu moc prospělo. Dlouho mě mrzelo, že mne na farní akci téměř nedoprovázel.

V neděli 20. srpna jsme s manželi Romanem a Jitkou Moskvovými vyrazili ze Žamberka a pan farář nám byl v patách, za námi dorazili z Písečné manželé Maruška a Jarda Hanzelkovi společně s Bohuškou a Láďou Lipenskými. Ubytovali jsme se v chatě Roklinka a vyrazili do nedaleké obce Černá Voda na společný oběd do Rybářské bašty na rybí speciality. Odpoledne dorazila ještě Lenka Hronovská a na zahradě u chatky jsme měli nedělní mši svatou. Navečer dorazil i Marek Faltus. Po společné večeři jsme domlouvali tipy na výlety a společná zábava mohla začít.

V pondělí jsme navštívili Zlatokopecský skanzen, u Zlatorudných mlýnů jsme si mohli vyzkoušet rýžování zlata a nahlédli do tavící pece. Pak naše cesta vedla do města Zlaté Hory, kde jsme zašli na oběd a čekala nás komentovaná prohlídka barokního farního kostela Nanebevzetí Panny Marie. Provedl nás místní pan farář, který byl rád, že mezi námi je rodilý Slezan (Roman Moskva). Kostel se pyšní krásnými nástěnnými malbami z roku 1900. V sousedství kostela jsme navštívili zbytky starého hřbitova s náhrobkem z roku 1649. Ještě jsme vystoupali na středověkou obrannou věž s krásným výhledem na město Zlaté hory.

Asi 3 km jižním směrem od Zlatých hor se nachází poutní areál zasvěcený Panně Marii Pomocné - Ochránkyně nenarozených (zvané jako Maria Hilf). Zde je hmatatelný důkaz o tom, že Bůh uzdravuje bolavé rány lidské minulosti. Toto poutní místo chce lidem na celém světě připomínat, že nemohou být šťastní a nebudou žít v míru, pokud nezačnou chránit a ctít každý lidský život, a to od početí až do přirozené smrti. Síla ducha a víry dokázala zvítězit a přes snahu totalitní diktatury toto místo vymazat nejen z povrchu zemského, ale i z myslí věřících, areál povstal opět v 90. letech v plné kráse a síle z popela. Dnes je Maria Hilf opět významným poutním místem, kde se setkávají věřící z celé Evropy. Cestou zpět na chatu jsme se vykoukali v zatopeném lomu u obce Štachlovice.

V úterý jsme rozjeli do obce Bílá Voda u Javorníka, kterou proslavila bývalá piaristická kolej a kostel Navštívení Panny Marie zal. r. 1777. V září roku 1950 byly zrušeny všechny ženské kláštery, řádové sestry byly odvezeny do sběrných klášterů z celé České země. Ve městě to připomíná Muzeum izolace, internace a integrace, část expozice je věnovaná pobytu řádových sester. Bílá Voda sloužila k internaci starších a práce neschopných sester. Postupně se zde shromáždila snad největší církevní komunita v Evropě, čítající až 450 řeholnic najednou, které žily v podmínkách podobných pracovním táborům. Vystřídalo se zde asi 1000 sester, z nichž mnohé jsou pohřbeny na místním hřbitově. Vedle koleje bydlely v různých domcích po celé obci. Po roce 1990 se většina vracela na dřívější působiště svých kongregací.

Odpoledne jsme navštívili nedaleko od Bílé Vody zlatorudné doly v polské obci Złoty Stok. Prošli jsme s průvodcem důl Gertruda, kde je naučná stezka a osvětlená ukázka důlní činnosti. K vidění je ukázka hornické práce v těžkých podmínkách, kde

průměrný věk horníků byl okolo 40-ti let a pracovaly tu i děti. Viděli jsme i dílnu alchymisty, kde získávali arsen. „Zlaté cihly“ nemohly chybět, potkali jsme i samotnou Gertrudu, která stále hledá svého manžela, zavaleného v dole při důlním neštěstí. V dole je možné vidět i vodopád a svezl nás i důlní vlak. Potom jsme šli ještě na další prohlídku, a sice do zatopeného dolu, kde nás průvodce svezl na loďce úzkou temnou chodbou. Podívali jsme se do muzea hornictví a ještě navštívili jeden důl, kde byl objeven léčivý pramen minerální vody, která hojí rány. Je to moc pěkný skanzen hornictví, který stojí za návštěvu.

Ve středu jsme vyšli na Borůvkovou horu (900 m), kde je moc pěkná rozhledna, odkud je výhled do širokého okolí a jelikož bylo krásné počasí, tak to stálo za to. Za návštěvu určitě stojí i městečko Javorník. Z historického náměstí, kde stojí kostel Nejsvětější trojice, Mariánský sloup a radnice, jsme vyšli na zámek Jánský vrch. Zámeckým parkem jsme se prošli ke kapli Svatého Antonína.

Naše cesta dále vedla na Čertovu kazatelnu a do Račího údolí, kde stojí krásná dřevěná budova Tančírny od architekta Dušana Jurkoviče. Je to historická budova v srdci Rychlebských hor.

Ve čtvrtek jsme dojeli na Ramzovské sedlo, odtud se dá jet lanovkou na Černavu, tam přeseďte a jste na Šeráku. Alternativou pro zdatné turisty (jako je Roman) je červená značka vedoucí z Ramzové na Šerák. Od lanovky na Šeráku jsme šli k chatě Jiřího, odkud jsou krásné výhledy na Jeseník a jeho okolí. Společně s Romanem jsme pokračovali hlavní turistickou cestou dál po hřebeni na Keprník, odkud bylo vidět do všech světových stran: na Praděd, Králický Sněžník, Smrk a Lví horu v Rychlebských

horách, na Klen na Sokolském hřbetu a přes Orlík i na Biskupskou kupu), přes Trojmezí na Vozku. Prošli jsme národní přírodní rezervací (nejstarší přírodní rezervace na Moravě) po vyznačené stezce tzv. Lichtenštejnským pralesem. Po obědě na chatě Jiřího jsme sestoupili na atraktivní Obří skály a odtud po zelené zpátky k lanovce na Ramzovou, kde jsme měli auto. Krásný výlet to byl, i když nohy bolely.

V pátek dopoledne jsme si dali odpočinkovou procházku na Venušiny misky (NPP), což jsou žulové skalní prohlubně, připomínající obří misky. Nacházejí se v malém skalním městečku na vrcholu kopce Smolný u obce Velká Kraš v Rychlebských horách. Po obědě jsme se jeli vykoupat do druhého zatopeného lomu v Černé Vodě a odpoledne jsme ještě

navštívili s průvodkyní jeskyně Na Špičáku, které se řadí k nejstarším jeskyním ve střední Evropě. Na stěnách jsme viděli nejstarší historické nápisy v ČR.

V sobotu jsme se jeli podívat do historicky nejstaršího města ve Slezsku Nisa (10. stol.), které má téměř 50 tisíc obyvatel, je to okresní město a leží v jižní Polsku v Opolském vojvodství. Prohlédli jsme si gotickou baziliku sv. Jakuba a sv. Anežky z počátku 15. století s nejstrmější sedlovou střechou v Evropě, v níž je pohřbena řada vratislavských biskupů. Vedle kostela stojí 45 metrů vysoká čtyřpodlažní zvonice z roku 1474, která nebyla nikdy dokončena a skrývá klenotnici. Prošli jsme okolo Tritonovi kašny, která je zhotovená podle římského vzoru, barokního kostela sv. Petra a sv. Pavla (1730), přes park, kde mají stěnu k osvěžení a lidé si k ní sedají a inhalují slanou vodu, až k Bastionu sv. Hedviky k řece Nisa a zpět do centra, kde je novodobá replika radniční věže, která vzala za své na konci 2.sv. války jako spousta měšťanských domů, které nahradila novodobá výstavba a připomínkou jsou jen průhledné skleněné desky s fotografiemi historických ulic. Prošli jsme bílou Vratislavskou bránou, která má pozoruhodný portál z roku 1603. Ještě by se toho dalo navštívit daleko více, ale podívali jsme se k Niskému jezeru, které je lákadlem pro letní návštěvníky.

Byla to krásná dovolená, počasí nám přálo a o zábavu se skvělou partou nebyla nouze. Jsem vděčná, že jsme se mohli zúčastnit.

Za expedici Roklinka Jitka Macháčková

LETNÍ AKCE VE SLATINSKÉ FARNOSTI

Dětský farní den

24. června 2023 jsme ve Slatině nad Zdobnicí opět prožili farní den, kde jsme měli připravený program od 15 hod pro menší děti s naučnou stezkou. Děti se opět dozvěděly něco zajímavého ze Starého zákona a když měly úkoly splněny, tak je čekala odměna v podobě nepečeného tvarohového dortu s jahodami a mátová limonáda. Děkuji dívkám a maminkám, které mi pomohly s organizací, bez těchto dobrých duší by to nešlo :).

V 18 hod začala mše svatá věnovaná hlavně dětem a mládeži, část se jich s radostí zapojila do ministrování a o zábavu nebyla nouze. Některé děti si připomněly první výročí od 1. svatého přijímání a rozsvítily si svou svíci před obětním stolem. Pan farář P. W. Kalembe jim popřál krásné prázdniny a léto plné zážitků z táborů a výletů a mládeži šťastnou cestu do Lisabonu na SDM 2023. Na modlitbu Otče náš jsme se spojili všichni do jednoho kruhu. Bylo to krásné gesto, které naše společenství posílilo duchovně. Chtěla bych poděkovat za hudební doprovod, na kytaru skvěle hrála a písničky vybrala Anetka Holubářová.

Po mši svaté jsme šli z kostela opět na farní zahradu na společné grilování. O maso se celý večer skvěle staral můj manžel Michal s bratrancem Pepou. Všichni se skvěle bavili

a pochutnali si. Letos poprvé přišli i „nevěřící“ přátelé z naší obce, které přivítal pan farář a seznámil se s nimi. Maso z grilu (s pečenými bramborami a zeleninovým salátem) bylo výborné a přišlo k chuti s točeným pivem. Pan farář hrál na kytaru a zpěvem ho doprovodili výborní zpěváci z Písečné. Mládež i děti vydrželi při společných hrách až do tmy a přesпали ve stanu na farní zahradě. Akce se velmi vydařila a už teď se velmi těším na další léto, kdy se při grilování opět sejdem.

Děkuji všem za pomoc a přípravu občerstvení, ale i za úklid a stavbu party stanů a Pét'ovi Tůmovi za posekání zahrady.

Poutní mše svatá u Sv. Anny

I u nás ve Slatině se o letošních prázdninách 30. července konala v půvabném místě

lesní mýtiny pod Jahodovou horou poutní mše u kapličky sv. Anny. Počasí nás trochu potrápilo, takže když jsme dorazili po obědě ke kapličce, hustě pršelo, ale na přímluvu sv. Anny se na začátku mše počasí umoudřilo a sluníčko se rozzářilo, takže pláštěnky už nebyly potřeba. Velmi si vážím všech, kteří přišli na společné slavení svátku sv. Anny a zároveň podpořili i misijní jarmark, který pořádala Broňa Halbrštátová. Po občerstvení na duchu jsme se podělili i o pout'ové koláče a domácí letní limonádu z meduňky. Toto krásné prostředí mě často láká k malé procházce. Dá se zde posedět nejen u kapličky, ale i pod ní u studánky, a když není horko, zapálit

i malou svíčku u oltáře sv. Anny a pomodlit se za naši farnost a obec.

Ozvučení kostela Proměnění Páně ve Slatině

Ke konci srpna se na žádost zastupitelstva obce podařilo nainstalovat ozvučení do našeho kostela. U instalace byl přítomen P. Wiesław Kalemba a pan starosta, který pozval odborníka. Byl nainstalován výkonný reproduktor a mikrofony na ambon, obětní stůl a jeden bezdrátový do ruky. Ozvučení určitě přivítají všichni spoluobčané, zejména ti, kteří mají potíže se sluchem. Chtěla bych touto cestou velmi poděkovat naší obci za pořízení tohoto zařízení.

Jsem velice ráda, že se náš kostelíček, který je dominantou naší obce, může podílet na společných setkáních při mši svaté, koncertech, svatbách, křtinách a také při posledním rozloučení, kdy se sejde nejen rodina, ale i příbuzní, sousedé, místní spolky a přátelé. Všichni jste srdečně zváni.

Za farní společenství Jitka Macháčková

JMÉNA V BIBLI

V tomto biblickém testu se zaměříme opět na jména v Novém zákoně.

1. Jak se jmenoval muž, u kterého v Joppe bydlel apoštol Petr?
2. Jak se jmenoval učedník, jehož tchyni Ježíš uzdravil?
3. Jak se jmenoval učedník, kterému podal Ježíš při poslední večeři skývu chleba?
4. Jak se jmenoval učedník, který byl Pavlovým písařem, když psal dopis do Říma?
5. Jak se jmenoval učedník, který upozornil Ježíše na chlapce s pěti chleby a dvěma rybami?
6. Jak se jmenoval učedník, o němž Ježíš řekl, že je ďábel?
7. Jak se jmenoval muž, kterému Lukáš adresoval své evangelium a knihu Skutků?
8. Jak se jmenoval muž, který o sobě napsal, že byl vysvobozen ze lví tlamy?
9. Jak se jmenoval učedník, který jako jediný podává zprávu o Ježíšově pohledu na zapírájícího Petra?
10. Jak se jmenoval uzdravený slepec z Jericha?
11. Jak se jmenoval prorok, který předpověděl Pavlovo zatčení?
12. Jak se jmenoval muž, který byl propuštěn místo Ježíše na svobodu?

Ondřej Jäger

ZÁPIS Z PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI 11. 9. 2023

Přítomni: P. Wiesław Kalemba, Marie Souradová, Michaela Foglová, Marie Hanzelková, Bohumila Lipenská, Ondřej Jäger, Tomáš Ježdík, Jitka Macháčková, Marek Faltus
On-line: Jaroslav Vychytal

Aneta Holubářová rezignovala na členství v pastorační radě farnosti. Děkujeme jí za spolupráci a přejeme Boží požehnání.

Petr Tůma dojíždí do Hradce Králové na formaci a připravuje se na službu trvalého jáhna.

Pan farář poděkoval za všechny prázdninové aktivity.

Ve Slatině se konalo tradiční ukončení školního roku na farní zahradě a při mši svaté.

V červenci se uskutečnil vodácký tábor na řece Otavě.

Byla obnovena pout' v Líšnici. Poděkování patří obci Líšnice a všem spolkům, které se na pouti podílely.

Mládež z farnosti odjela začátkem srpna do Lisabonu na celosvětové setkání s papežem Františkem při Světových dnech mládeže. Díky za podporu finanční i modlitební.

Koncem srpna se opět uskutečnil farní dětský tábor, kterého se účastnilo 43 dětí a 17 dospělých. Děti prožily dobrodružství se lvem Aslanem na tábořišti ve Svratouchu.

Pastorační plán farnosti

Od září se rozbíhají pravidelná setkávání.

Senioři se scházejí 1x měsíčně v úterý, vždy mají pozvaného zajímavého hosta a tráví čas sdílením u kávy, čaje a nějakých dobrot, které si přinesou.

V pondělí pokračují modlitby matek střídavě s modlitbami otců.

V úterý se po mši svaté schází skupinka k modlitbě breviáře.

Od října budou ve středu pokračovat biblické katecheze, které vede otec Wiesław.

V Žamberku začne také výuka náboženství pro děti školního věku. Anežka Kubičková už ve Slatině nebude vyučovat.

V sobotu 23.9. bude farní brigáda a příprava na farní den. Ve středu 27.9. prosíme o pomoc se stavěním párty stanů na farní zahradě.

Na svatého Václava 28.9. se koná již tradičně farní den, který začíná mší svatou v chrámu sv. Václava a pokračuje na farní zahradě společným obědem a posezením. Přispět můžete do farní kuchyně sladkými i slanými dobrotami, bude také k dispozici kasička, kam můžete vhodit dobrovolný příspěvek.

Na sobotu 28. října plánujeme farní pout' do Čihošti (hrob mučedníka p. Josefa Toufara) a do kláštera v Želivi. Předběžný program bude vyvěšen na plakátku a zájemci se mohou zapisovat v kostele.

Technické záležitosti

Ve Slatině bylo pořízeno nové ozvučení v kostele. Poděkování obci. Dělá se vstupní rampa na hřbitov.

Na faře v Žamberku proběhl úklid farní knihovny, část knih bude nabídnuta k prodeji. Návrh na zřízení knihoboxu v prostorách kostela. Bude provedena rekonstrukce všech dveří na faře.

V chrámu sv. Václava v Žamberku probíhá oprava soklu, mše svaté ve všední dny jsou nyní v kapli Panny Marie Bolestné.

Příští setkání PRF bude 9. října od 19 hodin.

Zapsala: Marie Souradová

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI KVÍZU

1. Šimon koželuh.....Sk 9,43
2. Petr.....Mat 8,14-15
3. Jidáš.....Jan 13,26
4. Tercius.....Řím 16,22
5. Ondřej.....Jan 6,8
6. Jidáš.....Jan 6,70-71
7. Teofil.....Luk 1,1-3
8. Pavel.....2 Tim 4,17
9. Lukáš.....Luk 22,61
10. Bartimaios.....Mar 10,46
11. Agabus.....Sk 21,10-11
12. Barabáš.....Mat 27,26

Děkujeme všem, kdo napsali své příspěvky do tohoto čísla Farního zpravodaje. Další písemné příspěvky můžete posílat na adresu: **fzzamberk@gmail.com**. Další číslo vyjde před Vánoci. Technické náklady na výtisk Farního zpravodaje činí 10 Kč. Dobrovolné příspěvky na jejich úhradu můžete vhazovat do kasiček k tomu určených přímo v kostele.

Členové redakční rady Farního zpravodaje jsou: P. Wiesław Kalemba, Ondřej Jäger, Iva Kočová, Marie Souradová, Lukáš Sourada. Zpravodaj byl vydán díky dobrovolným příspěvkům aktivních farníků. Svoje připomínky a příspěvky můžete zasílat na email: **fzzamberk@gmail.com**. Redakční rada si vyhrazuje právo příspěvky upravovat či krátit.

Fotogalerie: <http://www.dekanstvizamberk.cz/foto/>